

Even goede buren

Mireille Versteeg bij Boekerij:

Beter dan fictie
Binnen de lijntjes
Ik heb je
Chris en Kiki haten kerst
Even goede burens

Mireille Versteeg

Even goede buren

Soms is de liefde dichtbij maar toch buiten bereik

ISBN 978-90-492-0734-2
ISBN 978-94-023-2966-7 (e-book)
ISBN 978-90-492-1306-0 (audio)
NUR 301

Omslagontwerp en -beeld: © Ingrid Bockting
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 Mireille Versteeg en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en data-mining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Dit boek is een ode aan mijn wijk en mijn straat
en ik draag het op aan alle huidige én voormalige leden
van de *Oakstreet Witches* groepsapp.

1

Sophie

Is de zuurstof ineens verdwenen uit deze ruimte? Of ben ik gewoon mijn adem aan het inhouden?

Waarom zegt hij niets?

Vol spanning kijk ik naar Seb, die met een verbijsterde uitdrukking naar de vloer staart. Oké, ik begrijp best dat ik hem een beetje heb overvallen met mijn liefdesverklaring, maar nu lijkt het bijna alsof ik hem opnieuw moet opstarten. Zó onvoorstelbaar kan het toch niet zijn dat ik gevoelens voor hem heb? We zijn al ruim een jaar meer vrienden dan collega's. We gaan samen naar concerten, blijven als laatste over na de maandelijkse teamborrels en onze WhatsAppconversaties duren soms tot diep in de nacht. We lijken nooit uitgepraat.

Sinds hij afgelopen zomer weer vrijgezel is, zijn er ineens ook vlinders. Bij mij in elk geval, maar ik meende bij hem ook iets te merken. Had ik de signalen dan verkeerd gelezen? De warme blikken, de iets te stevige knuffels... Die had ik me toch niet allemaal ingebeeld?

'Seb?' vraag ik uiteindelijk voorzichtig.

Alsof hij uit een trance ontwaakt, laat hij zijn blik door mijn klaslokaal glijden. Nog geen vijf minuten geleden hielp hij me hier de ravage na het groep 8-kerstdiner op te ruimen, tot ik in een soort woorddiarree al mijn onderdrukte verliefdheid eruit gooide.

Hij knippert een paar keer met zijn lange wimpers – dezelfde die

me waren opgevallen toen hij vorig jaar als nieuwe onderbouwleerkracht werd voorgesteld.

Na een ongemakkelijk kuchje haalt hij een hand door zijn blonde haar en kijkt me dan eindelijk aan. ‘Ik... eh... Ik weet niet zo goed wat ik moet zeggen.’

Ik voel iets woelen in mijn maag. O, god. Dit gaat helemaal niet zoals ik me had voorgesteld. In mijn fantasieën over dit moment nam hij me nu in zijn armen en zoende hij me eindelijk met de lippen waarvan ik me al weken afvraag hoe ze zouden voelen. Nu kijkt hij meer alsof ik hem een levende kikker voorhoud en heb gevraagd om hem te likken.

Shit! Kon ik de tijd maar terugdraaien naar het moment dat hij een vuilniszak voor me openhield en ik er de overgebleven knakworstjes-in-bladerdeeg in kieperde terwijl hij me geamuseerd aankeek.

‘Kom eens hier,’ zei hij en hij stak zijn hand uit om met zijn duim wat chocolademousse van mijn mondhoek te vegen. Ik had kortsluiting gekregen. Zijn gezicht was zo dichtbij en zijn aanraking zo intiem...

‘Ik ben verliefd op je,’ had ik eruit geflapt. ‘Ik kan aan niets anders meer denken. Ik word elke dag blij wakker, gewoon door het idee dat ik je weer ga zien. Ik ben verliefd op je ogen, je wimpers, je mond, je stem, je... alles.’

Als ik nu terugdenk was het niet de meest eloquente bekentenis – zeker niet voor een Jane Austen-fan als ik – maar hij was wél oprecht.

Er gaat nog een lang moment voorbij voordat Seb de vuilniszak op de grond zet en mijn handen pakt. ‘Sorry, Sop.’

Hij zegt het hartverscheurend verontschuldigend. *Sop*. Zijn koosnaam voor mij vanwege de spelling van mijn naam: Sophie.

Seb en Sop. Had ik het al eens stiekem in krulletters voor me gezien op de uitnodiging voor onze bruiloft? Misschien.

‘Het is nooit in me opgekomen dat we elkaar op die manier leuk konden vinden,’ bekennt hij uiteindelijk. ‘We zijn toch vrienden? Tenminste, ik zie je als een vriend... vriendin, en dat... is dat.’

Seb heeft ook niet bepaald het vocabulaire van mister Darcy, maar ik snap wat hij duidelijk wil maken: ik zit in de *friend zone* – het gevreesde moeras tussen ‘leuk’ en ‘nét niet leuk genoeg’. En als je daar eenmaal in bent beland, kom je er niet meer uit. Sterker nog: hoe meer je je verzet, hoe dieper je erin wegzakt. Dus in een poging om nog íéts te redden van mijn waardigheid en onze vriendschap, negeer ik het zure gevoel dat waarschijnlijk het begin is van een gebroken hart en zeg zo luchtig mogelijk:

‘Ja, natuurlijk. Je hebt gelijk: we zijn vrienden. Ik ben denk ik... gewoon een beetje in de war.’

Seb kijkt me medelijdend aan en knijpt even in mijn handen. ‘Weet je het zeker?’

Ik plak een moedige glimlach op mijn gezicht. ‘Ja, echt. Ik begrijp het. Vergeet wat ik zei.’ Ik knik naar de vuilniszak aan zijn voeten. ‘Het zijn vast de bladerdeegworstjes talking.’

Seb lacht niet om mijn grapje. ‘Ik wil niet dat het raar wordt tussen ons,’ zegt hij ernstig.

Ik slik een paar keer om de brok in mijn keel weg te krijgen. Hoe heb ik de situatie zo verkeerd in kunnen schatten? Ik dacht dat ik mensenkennis had, een eigenschap waar ik nogal prat op ga als leerkracht.

‘Nee, joh,’ zeg ik op nonchalante toon.

De opluchting die over Sebs gezicht trekt, is als een stomp in mijn maag. Ik voel letterlijk een steek ter hoogte van mijn middenrif.

‘Ik hoop dat je weet dat ik je echt geweldig vind, maar...’

O, jesus. Nu komt ook nog de uiteenzetting waaróm hij niet verliefd op me is.

‘Je bent meer als een oudere zus voor me.’

Laat het ophouden.

‘Met je goede raad en je geduld.’

Stop, alsjeblieft.

‘Ik bedoel, ik heb je urenlang verveeld met mijn gezeik over Anna.’

Ennnn... we zijn weer terug bij Anna, zijn ex. Ik kan die naam inmiddels inderdaad niet meer horen. Toen Anna het in de zomervakantie met hem uitmaakte, bood ik maar al te graag een luisterend oor. Dat is immers wat vrienden voor elkaar doen, toch? En terwijl hij op mijn schouder uithuilde, begon het besef te groeien dat ik meer voor hem voelde dan vriendschap. Een besef waar ik in eerste instantie niets mee deed, want naast zijn liefdesverdriet en het feit dat we collega’s zijn, had ik mijn handen vol aan de zorg voor mijn ouders. Maar de gevoelens werden sterker met elke minuut die we samen doorbrachten en vanavond kon ik het blijkbaar niet langer voor me houden, het kwam op als –

Ineens voelt het alsof er twee katten in mijn maag aan het vechten zijn. Ik laat Sebs handen los om me aan de rand van het dichtstbijzijnde tafeltje vast te klampen.

‘Het spijt me, Sop. Niet huilen alsjeblieft,’ klinkt Sebs zalvende stem. Door mijn afgewende houding en gepuf denkt hij blijkbaar dat ik overmand ben door emoties, maar in werkelijkheid probeer ik uit alle macht het groep 8-kerstdiner binnen te houden. Het gaat kennelijk niet goed samen met een keiharde afwijzing.

‘Misschien was het anders geweest als we elkaar op een ander moment tegen waren gekomen,’ gaat Seb nietsvermoedend verder, ‘maar Anna en ik...’

Ik maak een gekweld geluid als de inhoud van mijn maag zich met een alarmerende snelheid een weg naar boven werkt. Met een arm zwaai ik in de richting van Seb om hem te waarschuwen, maar hij stapt juist dichterbij. ‘Ik wil eerlijk tegen je zijn: Anna en ik gaan het weer proberen.’

Wat? In een combinatie van verbijstering en gekwetstheid draai ik me naar hem om, om vervolgens dubbel te klappen door de heftigheid waarmee ik over mijn nek ga. Seb weet helaas niet op tijd weg te springen en een brei van chocolademousse, aardbei-Wicky en stukjes knakworst stort neer over de pijpen van zijn lichtblauwe spijkerbroek.

2

Casper

Ik staar naar mijn eigen beeltenis op het scherm van mijn laptop terwijl ik wacht tot er verbinding wordt gemaakt. Door de donkere kringen onder mijn ogen zie ik er moe uit en ik moet nodig weer eens naar de kapper. Net als ik een hand door mijn haar haal in een poging het te fatsoeneren, verkleint het kader waarin ik mezelf kan zien en schuift het naar rechtsonder in beeld. Het scherm vult zich nu met het gezicht van Mees.

Mijn humeur is direct met honderdvoud verbeterd. ‘Hé, kanjer!’ roep ik.

‘Papa!’ roept hij terug. ‘Ik heb geskied!’

Ik glimlach bij het horen van zijn lichte slis. Hij heeft rode wangen en nog natte haren van de douche. Ik kan me bijna letterlijk voorstellen hoe hij ruikt en duw het melancholische gevoel van gemis weg.

‘Wat goed! Vond je het leuk?’

Mees beweegt hevig zijn hoofd op en neer. ‘Ik kan al vliegtuigje en de superman en...’

Ik hoor grinnikend aan hoe hij probeert samen te vatten hoe zijn eerste ski-les is verlopen en daarna vertelt wat hij allemaal heeft gegeten die dag. Achter hem zie ik de typische houten lambrisering van een Oostenrijks chalet en de hoek van een schilderij met een berglandschap.

‘Opa ging met Knoet wandelen, maar die zakte met zijn piemel helemaal in de sneeuw,’ vertelt Mees lachend, en bij het horen van

zijn naam verschijnt de teckel van mijn ex-schoonvader in beeld. Hij springt bij Mees op schoot en begint zijn gezicht te likken.

‘Niet op de bank, Knoet!’ hoor ik een bekende stem buiten beeld zeggen, gevolgd door: ‘Hoi, Casper.’

Een hand met slanke vingers en roodgelakte nagels verschijnt en trekt de hond aan zijn halsband van Mees’ schoot.

‘Mag ik mama even spreken?’ vraag ik aan Mees, en hij knikt.

Het beeld beweegt en uit het voorbijtrekken van het schrootjesplafond maak ik op dat Annelot, mijn ex, de telefoon meeneemt naar een andere ruimte. Als ze in beeld komt, leunt ze met haar rug tegen het hoofdeinde van een bed. Ook zij heeft een buitenlucht-blos op haar wangen.

‘Hoi,’ zegt ze terwijl ze haar typische scherpe blik over mijn gezicht laat glijden. ‘Hoe is het?’

‘Goed,’ lieg ik.

‘Je ziet er moe uit.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Het gaat prima,’ hou ik vol. ‘Hoe is het daar? Zo te horen heeft hij het naar zijn zin?’

Annelot glimlacht en knikt. ‘Ik zal je zo wel even wat filmpjes sturen, het was zo schattig om te zien, al die kleintjes in dat klasje. En hij kwam goed mee. Ze hadden hem eerst bij de groep vanaf vijf jaar ingedeeld omdat hij al zo lang is, maar toen ze hoorden dat hij net vier is hebben ze hem toch maar weer een klasje lager gezet. Daar zitten ook wat meer Nederlandse kinderen in.’

‘Wat goed,’ reageer ik, en ik probeer te verbloemen dat ik onder-tussen stikjaloers ben dat Mees’ eerste wintersport zonder mij is.

‘En hoe is het met jou?’ vraag ik. ‘Al een leuke skileraar ontmoet?’

Het is als grapje bedoeld, maar het klinkt bitter.

Annelot kijkt verontwaardigd. ‘Dat zou ik toch nooit doen waar Mees bij is? Je weet toch wat we hebben afgesproken? Ik hoop niet dat jij dat wel doet?’

‘Nee natuurlijk doe ik dat niet. Het was een grapje.’

Annelot speurt mijn gezicht af alsof ze niet helemaal overtuigd is. ‘Niet dat je niet...’ begint ze dan. ‘Je kunt natuurlijk wel gewoon... Nou ja, je weet wel.’

‘Seks hebben?’

Annelot verschiet van kleur. ‘Ja. Maar als het serieus wordt –’

‘Wachten we minimaal zes maanden voordat we iemand aan Mees voorstellen,’ vul ik aan. ‘Ik weet het, ik heb het boek ook gelezen.’

We vallen even stil.

‘Dus seks met een skileraar kan gewoon,’ zeg ik dan.

Annelot rolt met haar ogen en zucht. ‘Hè Jezus, Cas! Wat een foute grappen.’

‘Sorry,’ mompel ik terwijl ik een grijns van mijn gezicht probeer te houden.

Stiekem geniet ik ervan om haar een beetje op de kast te jagen. De Annelot van vroeger was niet zo preuts. Die had hierom kunnen lachen.

Ik bekijk haar gezicht en zie tegelijkertijd mezelf in het kleine venstertje onder in beeld: allebei een serieuzere versie van wie we toen waren. We leerden elkaar kennen op de middelbare school en maakten daarna deel uit van dezelfde vriendengroep uit ons geboortedorp. Ik denk dat we elkaar altijd wel aantrekkelijk vonden, maar we liepen elkaar steeds ‘mis’: als zij vrijgezel was, zat ik in een relatie of andersom. Tot vijf jaar geleden, toen we tegelijkertijd vrij waren en we onze kans schoon zagen. De vonken spatten ervan af, maar vooral met de wetenschap dat we allebei niet op zoek waren naar iets serieus. Dat veranderde toen Annelot na drie maanden scharrelen zwanger bleek te zijn. We twijfelden allebei niet: we wilden de baby houden en besloten vol voor een relatie te gaan. Wat kon er misgaan? Er was immers altijd al een vriendschap. En dus vroeg ik haar

op Mees' eerste verjaardag ten huwelijk en trouwden we een half jaar later.

We wilden allebei dat het werkte – het juiste doen voor onze zoon – maar het was niet genoeg. Annelot was gewoon de eerste van ons twee die dat hardop durfde uit te spreken. Ik was het met haar eens, maar dat maakte het niet minder klote.

‘Wilde je nog iets bespreken?’ haalt Annelot me uit mijn gedachten.

‘Nee, gewoon even weten hoe het met je gaat. De eerste vakantie als alleenstaande moeder en zo.’

Annelots mondhoeken krullen een klein stukje omhoog. ‘Het scheelt dat mijn vader mee is,’ zegt ze. ‘Maar we missen je natuurlijk. Mees mist je.’

Ik knik en zwijg. Een zwaar gevoel drukt op mijn borst. Annelot zucht en kijkt me met een medelevende blik aan.

‘Ik weet dat het moeilijk is, Cas, deze eerste kerst zonder hem. Ik zal hem straks met oud en nieuw missen, als hij bij jou is. We moeten allemaal wennen.’

Ik knik weer.

‘Gaat het wel?’ vraagt Annelot.

Ik knik nog een keer. Wat moet ik anders?

‘Ik vind je zo mat.’

Ik snuif cynisch. Ik zou ook willen dat ik vrolijker was, dat ik lachend door het huis zou dansen. Maar dat is een beetje lastig als je leven op zijn kop staat omdat je net gescheiden bent, je je kind maar de helft van de tijd ziet en je tijdelijk in een aftands huisje woont op het meest sneue vakantiepark ter wereld.

‘Heb je nog nagedacht over wat ik laatst zei?’ vraagt Annelot.

‘Ja.’

Het is de waarheid: ik heb zeker nagedacht over haar suggestie om eens met iemand te praten, maar ik heb na vier seconden ook meteen besloten dat ik dat niet ga doen.

‘En?’ wil Annelot weten.

‘En... het is niets voor mij,’ antwoord ik.

Ze zwijgt even.

‘Ik heb het met mijn therapeut over jou gehad,’ zegt ze dan. ‘Ze vertelde me over een programma dat haar partner heeft ontwikkeld. Dan ga je met een groep mannen de wildernis in. Terug naar de basis.’

‘Groepstherapie?’ breng ik vol afschuw uit.

‘Ja, zoiets. Maar dan met allemaal buitenactiviteiten.’

‘Groepstherapie-survivalkamp?’

Annelot maakt een gefrustreerd geluid. ‘Dat bedoel ik nou, met een zo sarcastisch. Zal ik eens wat meer informatie opvragen?’

‘Nee, dank je wel,’ mompel ik.

‘Ik denk dat je ervan opkna-’

‘Nee dank je wel, Annelot,’ zeg ik nu stellig. ‘Ik moet gaan. Fijne kerstavond. Zeg maar tegen Mees dat ik hem morgen weer bel.’

Zonder echt gedag te zeggen, verbreek ik de verbinding, maar ik voel me meteen schuldig. Het is zo makkelijk om onze frustratie op elkaar te projecteren en een hekel aan elkaar te krijgen, maar de waarheid is simpelweg dat het niet werkte tussen ons. Daar kunnen we allebei niets aan doen, dus we kunnen het elkaar ook niet kwalijk nemen. Ik haal mijn telefoon uit mijn zak en typ een bericht.

Sorry. Ik had niet zo lomp moeten ophangen.

Meteen verschijnen er drie dansende puntjes.

Het is oké. We bellen morgen weer.

Ik leg mijn telefoon weg en kijk om me heen. De huiskamer van de kleine bungalow waar ik in verblijf is karig ingericht. Ik zit aan de triplex eettafel en druk op het knopje van het kleine plastic kerstboompje dat ik van Mees kreeg, maar de gekleurde lampjes maken me alleen nog maar somberder. Dan piept mijn telefoon met de aankondiging van een nieuw WhatsAppbericht. Het is van Annelot met

een linkje naar een website. Ik klik erop en een logo van een veer en een vuist verschijnt met daaronder in grove letters 'Brotherhood of men'. De rest van de pagina wordt in beslag genomen door een videovenster. Een man met gespierd, ontbloot bovenlijf en lang bruin haar komt in beeld en praat tegen de camera. Ook zonder dat ik mijn geluid aan heb staan, werken zijn wilde handgebaren op mijn lachspieren. Daarna start een compilatie van slowmotionbeelden van een groep mannen rondom een kampvuur, mannen die elkaar lachend in de armen vallen, halfnaakte mannen in een zweethut, bij een ijsbad of met bijlen gooiend naar een boomstam. Ik klik de website hoofdschuddend weg en stuur een bericht naar mijn beste vriend Noah, van wie ik vrijwel zeker weet dat hij op deze kerstavond geen familie- of andere verplichtingen heeft.

Casper: Heb je bier in huis?

Noah: Is water nat? Natuurlijk heb ik bier in huis.

Casper: Ik kom eraan.

3

Sophie

Al bijna vijf maanden voelt het alsof ik met de brokstukken van mijn hart in mijn handen rondloop. Bang om er eentje te laten vallen, zoals bij een eierrace. Ik weet hoe pathetisch het klinkt, maar ik krijg de kans niet echt om over Seb heen te komen. Ik zie hem elke dag op mijn werk! Onze school is klein en het team van leerkrachten is compact en hecht. We kunnen onmogelijk om elkaar heen.

Maar hoe pittig het ook is om hem steeds te zien, het is vooral de manier waarop hij zich gedraagt die me raakt. Van onze vriendschap is namelijk niets meer over. Seb is zo ongemakkelijk door de hele situatie dat hij me vooral ontloopt. Tijdens vergaderingen vermijdt hij elk oogcontact en als ik de teamkamer binnenkom, weet hij niet hoe snel hij zich uit de voeten moet maken.

Ik zou willen dat ik een hekel aan hem kon hebben, zoals Tara, mijn beste vriendin. Zij vindt Seb maar een ‘slappe, onvolwassen zak hooi’. Ze heeft een punt, het is niet erg volwassen om zó conflictvermijdend te zijn. Bovendien heb ik niets verkeerd gedaan, ik ben alleen eerlijk tegen hem geweest. En oké, daarna heb ik over zijn broek heen gepraat, maar dat bleek later voedselvergiftiging te zijn. De halve klas hing de eerste dag van de kerstvakantie boven de wc-pot. Maar dat terzijde.

Ik ben in elk geval gestopt met mijn pogingen tot contact, want ik begon me echt een stalker te voelen. Helaas maakt zijn afwijzing hem niet ineens onaantrekkelijk. Steeds als ik hem zie word ik ge-

confronteerd met de eigenschappen waar ik ooit voor ben gevallen: zijn zachte karakter, zijn humor, zijn intelligentie... die belachelijk blauwe ogen van hem met die verdomd lange wimpers. Ik blijf hardnekkig een zwak voor hem houden en verlangend zuchten als ik hem zie. Zoals nu, nu hij vlak voor mijn raam de schoenveter van een van zijn leerlingen vast aan het maken is. Zijn groep heeft op een ander tijdstip pauze dan de mijne, dus heb ik dagelijks ongewild uitzicht op hem terwijl hij leuk doet met de onderbouw kinderen. En hij is zo leuk met ze...

Natuurlijk kijkt hij op, precies op het moment dat ik dit denk. Ik zet mijn luchtigste, minst stalkerige gezicht op en zwaai naar hem, maar hij kijkt meteen weer weg. Waarom zwaaide ik ook? Ben ik zo'n masochist? *Ugh*. Ik herken mezelf niet meer. Maar ja, ook niet zo gek na de afgelopen twee jaar. Waarschijnlijk heeft Seb zulke mythische proporties in mijn hoofd aan kunnen nemen omdat ik verder niets anders had dan mijn werk en mijn ouders. Als ik samen met mijn vader niet zo intensief voor mijn moeder had moeten zorgen na haar ongeluk, had ik waarschijnlijk gewoon het zorgeloze bestaan van een eind-twintiger geleid. Inclusief een liefdesleven. Of op zijn minst een seksleven. Ja, dat moet het zijn: ik heb gewoon twee jaar op een romantisch en seksueel hongerdieet gezeten. Geen wonder dat de eerste de beste leuke man – die níét de arts of fysiotherapeut van mijn moeder was – zo'n impact kon hebben.

‘Juf?’

Ik schrik op uit mijn gedachten en kijk naar het meisje dat naast mijn bureau staat.

‘Salma, wat doe je van je plek?’

Salma houdt haar schrift omhoog. ‘Ik snap het niet en ik heb al heel lang mijn blokje liggen, maar je komt niet langs.’

Ik kijk langs haar heen naar de tafeltjes achter haar. Op elke hoek liggen de blokjes die we tijdens het zelfstandig werken gebruiken. De

rode kant betekent 'niet storen', de groene kant 'je mag best iets vragen' en de gele kant betekent 'ik heb hulp nodig'. Ik zie dat meer kinderen de gele kant naar boven hebben liggen en me ongeduldig aankijken. Ik moet echt mijlenver weg zijn geweest. Verdomme, dit is niet gezond.

'Sorry, Salma. Ga maar weer zitten, ik kom er zo aan,' zeg ik, en voordat ik me weer met volledige toewijding op mijn leerkracht-taken stort, draai ik resoluut mijn bureau een halve slag zodat ik met mijn rug naar het raam kom te zitten.

Het is kwart over vijf als ik de straat van mijn ouders in kom fietsen. Hun grote roomwitte camper staat te blinken in het zonlicht van deze stralende meidag. Mijn vader heeft hem extra opgepoetst voor de reis die hij en mijn moeder gaan maken. De afgelopen weken heeft hij ook de binnenkant flink onder handen genomen en allerlei aanpassingen gedaan voor mijn moeders rolstoel, zoals een elektrische lift, lagere werkbladen in het keukenblok en een ruimere badkamer. Sinds hij in januari met vervroegd pensioen ging, heeft hij zich volledig op de renovatie van de camper gestort. Hij leek er zo veel plezier in te hebben dat ik me soms afvraag of hij zijn werk helemaal niet mist.

Als teamchef bij de politie van onze woonplaats, Haarlem, heeft hij altijd een turbulente baan gehad en toen ik opgroeide was hij dan ook niet vaak thuis. Zijn werk was veeleisend en hij werd op de gekste uren opgeroepen, maar het maakte hem niet een minder leuke vader. Vooral aan de zomervakanties met de camper heb ik fijne herinneringen. Ik was dan misschien enig kind, maar omdat mijn ouders overal moeiteloos nieuwe vrienden maakten, had ik altijd wel andere kinderen om mee te spelen.

Mijn moeder werkte als coördinator in de thuiszorg, tot ze twee jaar geleden in de dode hoek van een vrachtwagen fietste en ze een

half uur later met een traumahelikopter naar het ziekenhuis werd gevlogen. Ons leven stond daarna volledig op zijn kop.

Er was bijna geen bot in het lichaam van mijn moeder dat niet gebroken was. Of, zoals ze het zelf met haar morbide humor omschrijft, ze was als een pak spaghetti waar iemand per ongeluk op was gaan staan. Het herstel van de fracturen in haar beide benen, bekken en rechterarm vroegen om meerdere operaties en vierentwintig uur per dag ondersteuning, waarbij mijn vader en ik elkaar afwisselden.

Nu, na twee jaar onuitputtelijke wilskracht te hebben getoond, is mijn moeder dusdanig hersteld dat ze weer veel zelfstandig kan doen. Ze is wel voor de rest van haar leven afhankelijk van een rolstoel en ze kan haar geliefde werk niet meer oppakken. Mijn vader besloot met vervroegd pensioen te gaan en samen met haar een lange camperreis door Europa te maken om de vervelende periode af te sluiten.

Ik ben hier om ze uit te zwaaien. Het zal voorlopig de laatste keer zijn dat ik mijn fiets in het rek naast de voordeur zet en ik word melancholisch bij het idee. Zeker als ik zie dat de planten uit de vensterbank zijn verdwenen, die heeft mijn moeder voor de komende zes maanden bij de buurvrouw ondergebracht. Het huis ziet er ineens zo kaal uit. Ik slik een brok in mijn keel weg. Ik ga ze niet alleen missen, ik maak me ook zorgen om mijn moeder. Het gevoel is bijna vertrouwd, ik ben gewend om me zorgen om haar te maken. Zal het wel goed gaan op de weg? Wat als ze toch ineens medische hulp nodig heeft? Wat als er iets met mijn vader gebeurt?

Ik word ruw uit de neerwaartse spiraal van mijn gedachten gehaald als er een fietsbel achter me klinkt.

‘Joehoe!’ roept Tara haar standaardbegroeting.

Haar zwarte krullen wapperen achter haar aan terwijl ze met hoge snelheid over de stoep aan komt rijden. Pas vlak voor me komt ze tot

stilstand. Ze heeft haar werkkleding nog aan. Een wijdvallende blazer, witte blouse en een wijde pantalon die tot net aan de grond komt, waardoor alleen de neuzen van haar felgekleurde sneakers te zien zijn. Laat het maar aan Tara over om een edgy draai te geven aan iets wat een saaie corporate outfit had moeten zijn. Bij het traditionele farmaceutische bedrijf waar ze een hoge hr-pief is, doet ze vast een boel voorhoofden fronsen.

‘Hé!’ groet ik verheugd terug. ‘Ik dacht dat je niet zou komen?’

Tara ramt haar knaloranje fiets naast de mijne in het rek en geeft me een knuffel.

‘Laatste meeting geskipt,’ zegt ze. ‘Ik zei: mijn beste vriendin heeft mijn aanwezigheid harder nodig dan jullie sukkels. Hasta la vista!’

‘Niet!’ roep ik.

‘Oké, ik heb geen “Hasta la vista” gezegd,’ geeft Tara toe. ‘Maar de rest is waar.’

Ik val haar lachend om de hals. Hoewel we gisteren, met familie, vrienden en burens, een uitgebreid afscheidsfeest hebben gehad, voelt het echte afscheid dat nu nadert zwaar. Ik ben daarom blij dat Tara er is. Net als ik haar dat wil zeggen, zwaait de voordeur open en komen mijn ouders naar buiten, mijn vader achter de rolstoel van mijn moeder. Mijn hart knijpt samen bij het zien van hun vrolijke gezichten. Ze hebben duidelijk zin in hun reis en alle kinderachtige hoop die ik koesterde dat ze op het laatste moment toch van gedachten waren veranderd, vervliegt. Ik spiegel hun lach en omhels eerst mijn vader – waarbij ik altijd op mijn tenen moet staan – en dan mijn moeder. Ik houd haar een moment langer vast en snuif de geur van haar shampoo en parfum op.

‘We waren al op je aan het wachten. We zijn helemaal klaar om te gaan,’ zegt mijn vader, en hij laat de sleutels aan zijn sleutelbos rinkelen.

Mijn mondhoeken zakken een stukje naar beneden. Ik wist dat we

het vandaag kort zouden houden, zo hadden we het ook afgesproken. De afscheidsspeeches waren gisteren op het feestje al gegeven en de tranen hadden daar in overvloed gevloeid. Nu was het tijd om te gaan.

‘Moet er binnen nog iets gebeuren?’ vraag ik dan ook maar pragmatisch.

Mijn vader schudt zijn hoofd en sluit de deur achter zich. ‘De timers zitten op de lampen en de krant is opgezegd,’ zegt hij terwijl hij de deur op het nachtslot doet. ‘Janneke houdt de post in de gaten en verder hoeft er niets te gebeuren.’

Mijn handen jeuken van de ongeleide energie, ik ben het niet gewend dat ik niet hoeft te helpen. Ik voel me nutteloos.

Alsof ze achter haar deur stond te wachten tot ze haar naam hoorde, komt nu ook buurvrouw Janneke naar buiten. Aan de overkant van de straat verschijnen nog meer burens en voordat ik het weet staan we alsnog met meer dan tien mensen op de stoep voor wat een ‘vlug en intiem’ afscheid had moeten zijn.

Mijn vader demonstreert trots de elektrische rolstoellift aan iedereen en als hij en mijn moeder eenmaal in de cabine van de camper zijn geïnstalleerd, klim ik nog even tussen hen in voor een laatste moment samen.

Ik heb mijn moeders hand beet en wrijf met mijn duim over de bobbelige huid van de littekens. Mijn vaders hand ligt op mijn rug.

‘Voor je het weet is het juli,’ zegt hij geruststellend.

Ik knik en probeer te verbergen dat juli – wanneer ik ze ga opzoeken als ze in Portugal zijn – nog oneindig ver weg klinkt.

‘En we bellen elke dag,’ voegt mijn moeder toe. ‘We zullen heel voorzichtig zijn.’

De ironie ontgaat me niet dat dit gesprek andersom was toen ik op mijn zestiende voor het eerst alleen op vakantie ging. Maar dat was maar een week. Naar Zeeland.

Na een laatste stevige knuffel verlaat ik de camper en ga naast Tara staan. Mijn vader manoeuvreert het enorme voertuig uit de twee parkeervakken die het in beslag neemt en toetert een paar keer luid. Dan zwaaien we net zo lang tot de camper aan het einde van de straat de hoek om is verdwenen.

Terwijl ik mijn neus hartgrondig ophaal en met een zakdoekje van Janneke mijn tranen droog, neemt Tara me bij de arm en leidt me naar onze fietsen.

‘Kom, we gaan naar het strand.’